

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Juni 2026

Innehållsförteckning

HÖJDPUNKTER I DAGNINGEN	2
PINGSTDAGEN	2
INTERNATIONAL BIBLE STUDIES	16
DEBORA OCH BARAK.....	16
HANNAS BÖN BESVARADES.....	19
JONAS OCH DAVID – TROGNA VÄNNER	22
AMOS, EN MODIG PROFET	25
KRISTET LIV OCH LÄRA	28
LÖFTET BEKRÄFTAS	28

Följ med i din Bibel!

Pingstdagen

”På pingstdagen var alla troende samlade på ett ställe. Plötsligt hördes ett ljud från himlen som ett kraftigt stormvindens brus, och det fyllde huset där de satt. Då uppenbarade sig något som liknade eldslågor eller eldtungor och satte sig på var och en av dem. Och alla som var närvarande fylldes av den Helige Ande och började tala på andra språk, så som den Helige Ande gav dem förmåga till.”
Apostlagärningarna 2:1-4

Den kristna världen erkänner allmänt tre framstående händelser som grunden för sin religiösa tro: Jesu mirakulösa födelse av sin mor Maria; Jesu död på korset på Golgata; och Jesu uppståndelse på den ”tredje dagen” till gudomlig andlig natur. Det finns en fjärde händelse av avgörande betydelse för den kristne – en händelse som dock i allmänhet inte uppskattas i den utsträckning den borde. Det är pingstdagen, som ägde rum femtio dagar efter Jesu uppståndelse. Vårt syfte med denna betraktelse är att undersöka ursprunget, bakgrunden och, viktigast av allt, betydelsen av denna speciella dag i den kristna trons historia.

Ordet ”pingst” förekommer endast tre gånger i Bibeln och är ett grekiskt ord som endast förekommer i Nya testamentet. Den mest kända användningen finns i orden i vår inledande text. Ordet används senare i Apostlagärningarna 20:16: ”Paulus hade beslutat att segla förbi Efesos, eftersom han inte ville tillbringa tiden i Asien; ty han skyndade sig, om det var möjligt

för honom, att vara i Jerusalem på pingstdagen.” Det sista stället där ordet förekommer är i 1 Korintierbrevet 16:8: ”Jag kommer att stanna här i Efesos till pingsthögtiden.” I dessa två senare hänvisningar antyds det att pingsten var mer än bara den anmärkningsvärda händelse som beskrivs i Apostlagärningarna kapitel 2 angående utgjutandet av den Helige Ande. Pingsten hade sitt ursprung som en av de judiska högtiderna som beskrivs i Gamla testamentet.

Gamla testamentets högtid

Det som under Nya testamentets tid blev känt som pingst var en av Israels tre årliga högtider. I Gamla testamentet hade den två namn – ”skördefesten” och ”veckofesten”. Vi läser om den under namnet skördefesten i 2 Mosebok 23:14–16: ”Tre gånger om året skall du hålla en högtid för mig. Du skall hålla osyrade brödens högtid: . . . Och skördefesten [Pingst], de första frukterna av ditt arbete, som du har sått på åkern; och inbringshögtiden, som är i slutet av året, när du har samlat in frukterna av ditt arbete från åkern.”

En annan hänvisning till denna högtid finns i 5 Mosebok 16:9, 10, 16, där den kallas veckohögtiden. ”Räkna ut sju veckor från den dag då du börjar skörda säd vid skördetiden. Fira sedan skördefesten till ära för Herren, din Gud. Ta med dig en frivillig gåva till honom i proportion till de välsignelser du har fått av honom. . . . Varje år måste varje man i Israel fira dessa tre högtider: de osyrade brödens högtid, skördefesten och lövhyddohögtiden. Vid vart och ett av dessa tillfällen måste alla män träda fram inför HERREN, din Gud, på den plats han väljer, men de får inte träda fram inför HERREN utan en gåva till

honom.” Veckohögtiden nämns också på två andra ställen: 2 Mosebok 34:22 och 4 Mosebok 28:26-31.

3 Mosebok kapitel 23 förklarar i detalj exakt när pingsten inföll, dess syfte och varför den beskrevs med två namn – skördefesten och veckofesten. Verserna 5–7 lyder: ”På kvällen den fjortonde dagen i den första månaden är Herrens påsk. Och på den femtonde dagen i samma månad är det osyrade brödets högtid. . . . På den första dagen [den första dagen av osyrade brödets högtid – den femtonde dagen i den första månaden] skall ni ha en helig sammankomst; ni skall inte utföra något slavarbete då.” Denna första dag av det osyrade brödets högtid skulle vara en ”helig sammankomst”, det vill säga en särskild sabbatsdag. Sabbatsdagar var de dagar då israeliterna inte utförde något slavarbete. I detta fall var det inte den veckovisa sjunde dagens sabbat, utan en särskild sabbat – en helig sammankomst inför Herren.

Fortsättning på 3 Mosebok 23:10–11: ”Tala till Israels barn och säg till dem: När ni kommer in i det land som jag ger er och skördar dess gröda, skall ni ta en kärve av skördens förstlingsfrukt till prästen. Han skall svinga kärven inför Herren, så att den blir godtagbar för er; dagen efter sabbaten skall prästen svinga den.” Detta ”uppviftande” av kärven, eller handenfull, av de första frukterna av Israels spannmålsskörd, skulle ske på den sextonde dagen i den första månaden, ”dagen efter” den särskilda sabbaten, som inföll den femtonde, som tidigare nämnts.

I 3 Mosebok 23:15–16 står det: ”Från dagen efter sabbaten – den dag då ni för fram sädskärven för att lyftas upp som ett särskilt offer [den sextonde dagen

i den första månaden] – skall ni räkna sju hela veckor [49 dagar]. Fortsätt räkna till dagen efter den sjunde sabbaten, femtio dagar senare. Då skall ni frambära ett offer av det nya spannmålet till HERREN.” Denna femtionde dag var veckofesten – eller skördefesten. Den kallas veckofesten eftersom datumet för festen bestämdes genom att räkna sju veckor plus en dag från den tidpunkt då den första fruktens kärve offerades. Dessutom betyder det grekiska ordet pingst ”den femtionde dagen”. Beroende på den judiska tideräkningen för varje kalenderår kan pingstdagen variera mellan andra halvan av maj och första halvan av juni. Baserat på beräkningen i 3 Mosebok 23 var motsvarande datum för pingst i år den 23 maj 2026.

Syftet med Israels högtid

Denna israeliska högtid var avsedd att vara en tacksägelsefest till Gud för de första frukterna av deras skörd, därav det andra namnet, skördefesten. Detta var en speciell skörd. Det var inte en skörd av grönsaker eller frukt utan en skörd av säd – närmare bestämt vete. De första frukterna av denna skörd ägnades åt Gud. Under denna högtid gavs många offergåvor. Det fanns brännoffer, köttoffer, dryckesoffer, syndoffer och fredsoffer – alla givna som en tacksägelse till Gud för deras veteskörd. 3 Mosebok 23:16-20

Ett särskilt offer vid denna högtid skulle vara ett ”nytt köttoffer”, som det står i vers 16. Detta offer beskrivs i 3 Mosebok 23:17: ”Ni skall ta med er två skakbröd, vardera på två tiondelar, från era bostäder i ; de skall vara av fint mjöl och bakade med jäst; de är förstlingsfrukter till Herren.” Israeliterna skulle offra två bröd gjorda av de första frukterna av deras

veteskörd. Bröden skulle viftas framför Herren som ett tacksägelseoffer och en invigning till honom för skördens rikedom. Femtio dagar tidigare hade de också svängt ett offer inför Gud, men det var bara en handfull av de första frukterna. Nu hade de börjat den egentliga skörden av vete och förde två bröd, bakade av det de just hade skördat, för att offra till Herren. Deras skörd skulle nu fortsätta tills allt vete var insamlat.

Samband med Nya testamentet

Anledningen till att vi går in i detalj på Israels skördefest, eller veckofesten, är att den har en specifik koppling till pingstdagen i Nya testamentet. Först noterar vi överensstämmelsen i tidpunkten för denna fest. Som tidigare citerats från 3 Mosebok 23:5 var den 14:e dagen i den första månaden Israels påsk. I Nya testamentet motsvarar detta Jesu död som det större påskalammet – ”Guds Lamm, som tar bort världens synd”. (Joh 1:29). Jesu död inträffade exakt på samma datum. Om vi återigen hänvisar till 3 Mosebok 23:10–11, två dagar senare, den 16:e dagen i den första månaden, viftades skörden, eller en handfull av de första frukterna, inför Herren. Detta motsvarar Jesu uppståndelse, som likaså inträffade två dagar efter hans död som påskalammet. Precis som han hade förutsagt låg Jesus i graven under delar av tre dagar – en del av den 14:e, hela den 15:e och en del av den 16:e dagen i den första månaden, enligt judisk tideräkning. Matteus 16:21; Lukas 9:22

Aposteln Paulus sade i 1 Korinthierbrevet 15:20 att Jesus var ”förstlingen av dem som sov”. Han var skörden, den första skörden – den allra första som uppväcktes från de döda till evigt liv genom Guds

mäktiga kraft. (Kolosserbrevet 1:18). Detta symboliska "uppviftande" av skörden av de första frukterna visade Guds godtagande av Jesu försoningsoffer, vilket resulterade i hans uppståndelse från de döda genom gudomlig kraft. Slutligen, om man räknar sju sabbater plus en, eller femtio dagar, från Jesu uppståndelse, skörden av de första frukterna, kommer vi till pingstdagen, såsom den beskrivs i Apostlagärningarna kapitel 2.

Precis som Israels högtid var en invigning av de första frukterna av deras veteskörd, omfattade pingstdagen invigningen av de större första frukterna – det "andliga vetet" till Gud. Kyrkan, bestående av trogna kristna, skulle ingå som en del av klassen av första frukter. Jesus var den "förste" i klassen av förstlingsfrukter, men även kyrkan är, som det står i Jakob 1:18, en "sorts förstlingsfrukt". Johannes Uppenbararen talar också om trogna kristna som "första frukterna" i Uppenbarelseboken 14:4, där han beskriver dem som "utvalda bland människorna, som första frukter för Gud och Lammet". Denna invigning av kyrkan började på pingstdagen, då den symboliskt viftades, eller visades, inför den himmelske Fadern som invigd åt honom.

Pingstdagen var kulmen på tre mycket viktiga och avgörande händelser i Guds plan. Den första var lösenpriset, som Jesus betalade när han dog på korset som ett motsvarande pris för Adam. (1 Timoteus 2:5,6). Den andra av dessa enastående händelser var Jesu uppståndelse genom Guds mäktiga kraft. (Efesierbrevet 1:19-21). Den tredje var pingstdagen – dagen då den blivande församlingen invigdes till den himmelske Fadern.

Pingstdagen

Händelserna som omfattade pingstdagen är många. Det var inte bara dagen då den Helige Ande kom över församlingen. Detta hände verkligen, och fördelarna gällde inte bara dem som var närvarande då, utan har sträckt sig över hela tiden sedan dess, till dem som har gjort en godtagbar invigning av sina liv till Gud.

För de hundratjugo av Jesu efterföljare som samlats i den övre salen och som hade helgat sina liv åt honom, innebar pingstdagen många saker. (Apg 1:15). Det innebar att Gud hade accepterat deras helgelse åt honom. Det innebar att de nu var rättfärdiga i hans ögon. Det innebar att deras liv av uppoffring nu skulle börja, och det innebar att den Helige Andens födelse hade ägt rum. Som ett resultat av detta skulle de nu vara nya varelser i Kristus Jesus. Romarbrevet 5:1; 12:1; 1 Petrusbrevet 1:3; 2 Korintierbrevet 5:17

Pingstdagen har också haft stor betydelse för alla sanna kristna ända fram till i dag. Den markerade inledningen av "Guds höga kallelse i Kristus Jesus" (Filipperbrevet 3:14). Pingsten innebar också smörjelsen, eller invigningen, av församlingen som en helhet till att vara Guds "kungliga prästerskap" (1 Petrus 2:9). Den visade att möjligheten nu stod öppen för varje enskild blivande medlem av detta prästerskap att ta emot det som de i övre rummet tog emot – Guds godkännande av deras invigning, rättfärdiggörelse, början på deras offer och den Helige Andens födelse. Sedan pingstdagen har varje blivande medlem av det kungliga prästerskapet kommit in i samma förhållande på grund av de händelser som ägde rum då.

Man kan till och med säga att på pingstdagen inleddes processen att återföra människan till harmoni och Guds nåd, med början i kyrkan. Pingstdagen var faktiskt det första yttre beviset för mänskligheten på att Gud tillräknade människan fördelarna med den lösen som Jesus hade betalat. Romarbrevet 4:16–25

Den Helige Ande

Att förstå utgjutandet av den Helige Ande är nyckeln till att uppskatta pingstens fulla betydelse. Vad är den Helige Ande? Generellt sett är den Helige Ande Guds osynliga kraft och inflytande. Den har alltid funnits. Gud är från evighet till evighet, och därför är också hans kraft och hans inflytande – hans Helige Ande – från evighet till evighet.

Det finns dock en djupare innebörd av den Helige Ande när det gäller hängivna kristna. För dem kan den Helige Ande definieras som Guds heliga och rättfärdiga inflytande och kraft som ger livets gnista till, närar och styr deras nya liv "i Kristus" (2 Kor 5:17). Ordet "ande" kommer från det grekiska ordet *pneuma* och betyder "andning". För att förenkla definitionen av den Helige Ande för den kristne kan den liknas vid vad livets andedräkt är för den fysiska kroppen. Kroppen måste ha den fysiska livets andedräkt. Om andedräkten tas bort från den fysiska kroppen dör den inom några minuter. På samma sätt kan den kristnes nya liv i Kristus inte leva, utvecklas och växa till mognad utan den Helige Ande – Guds heliga och rättfärdiga inflytande.

Den Helige Ande på pingstdagen

Apostlagärningarna kapitel 2 beskriver vad som hände på pingstdagen i samband med utgjutandet

av den Helige Ande. Verserna 2–4 lyder: ”Plötsligt kom det ett ljud från himlen som brusat av en kraftig storm, och det fyllde huset där de satt. Då uppenbarade sig något som liknade eldslågor eller eldtungor och satte sig på var och en av dem. Och alla som var närvarande fylldes av den Helige Ande och började tala på andra språk, så som den Helige Ande gav dem förmåga till.”

Varför gav Gud en sådan yttre demonstration av utgjutandet av den Helige Ande i form av ett ”ljud från himlen”, ett ”dånande av en kraftig storm”, ”något som liknade eldslågor eller tungor av eld” och tal på andra språk? Det fanns två skäl till varför detta gjordes.

För det första var det ett vittnesbörd för de närvarande. Berättelsen säger: ”I Jerusalem bodde judar, fromma män, från alla nationer under himlen.” Många judar hade rest till Jerusalem eftersom det var en av deras högtidsdagar. När utgjutandet av den Helige Ande aktiverade apostlarna och de började tala [eller kanske förstås] på andra språk, var det ett vittnesbörd för alla som var samlade där. (Apg 2:5,6). Många blev förvånade och undrade vad detta betydde. Andra anklagade apostlarna för att vara berusade. Detta fick Petrus att resa sig och tala till folkmassan. Han citerade profeten Joel och Psalmerna och gav ett vackert vittnesbörd om Guds plan, med Jesus i centrum (Apg 2:12–40). Resultatet av detta vittnesbörd beskrivs i Apg 12:41. ”Samma dag tillkom omkring tre tusen människor till dem.”

För det andra var utgjutandet av den Helige Ande på pingstdagen en demonstration av Guds kraft och inflytande som aldrig tidigare skådats i hans mänskliga skapelse. Denna kraft vilade på ett

särskilt sätt över apostlarna genom att de fick olika "gåvor". Aposteln Paulus identifierade några av dessa gåvor i 1 Korintierbrevet 12:28-30 som: "gåvor till helande, hjälp, ledarskap, olika tungomål ... underverk." Dessa var alla en del av de yttre gåvorna från den Helige Ande som gavs för att hjälpa till att etablera den tidiga kyrkan och apostlarnas auktoritet. De var en enorm demonstration av Guds makt och inflytande över dem, som manifesterade hans auktoritet på deras vägnar.

Större betydelse

Hur extraordinära dessa demonstrationer än var, hur spännande gåvorna än var, och trots att de på en dag ökade antalet medlemmar med tre tusen, var inget av detta den viktigaste betydelsen av pingsten. Den större betydelsen av pingsten gällde den Helige Andens huvudsakliga verk, som skulle vara inre. Detta verk skulle inte ses av människor. Det skulle i själva verket vara arbetet med att utveckla det nya skapelsens liv hos varje enskild medlem av "Kristi kropp". 1 Korintierbrevet 12:27

Den mest betydelsefulla händelsen i samband med pingstdagen var den personliga födelsen av var och en av lärjungarna genom den Helige Ande. I 1 Korintierbrevet 12 diskuterar Paulus just denna fråga. Efter att ha redogjort för de olika andegåvorna i de föregående verserna, säger han i 1 Korintierbrevet 12:31: " : 'Sträva efter de bästa gåvorna, och ändå visar jag er en ännu bättre väg.'" Den "ännu bättre vägen" var ämnet för nästa kapitel, 1 Korintierbrevet 13, där aposteln uteslutande fokuserade på kärlekens karaktärsdrag. Kärleken är summan av Andens frukter, i vilka utvecklingen av det nya livet i Kristus beskrivs (Galaterbrevet 5:22–

23). Detta var den ännu bättre vägen, den Helige Andens ännu bättre verk och pingstens största betydelse.

Den Helige Andens verk

Den Helige Andens inre verk, som Paulus sammanfattade som kärlek, nämns i många bibelställen i Nya testamentet. Romarbrevets 8:e kapitel innehåller en detaljerad beskrivning av den Helige Anden, som ger mycket upplysning och vägledning till Kristi efterföljare. Uttrycket "den Helige Anden" eller "Anden" nämns ungefär tjugo gånger bara i detta kapitel. Den Helige Andens verk, såsom de beskrivs här, kan delas in i tio områden.

1. Romarbrevet 8:1–2 talar om den Helige Ande som en "lag", en livets lag. Den kristne måste ha den Helige Ande – en livets lag – annars dör den nya skapelsen. Dessa verser lyder: "Det finns alltså nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus. ... Ty livets Andens lag i Kristus Jesus har gjort mig fri från syndens och dödens lag." Denna passage säger inte bara att den Helige Ande är en "lag" om livet, utan att den också har gjort dem som följer i Jesu fotspår fria från den andra lagen som de tidigare stod under – "syndens och dödens lag".

2. Den Helige Ande är en kraft som styr hur man vandrar och tänker. Romarbrevet 8:4-6 belyser detta: "För att lagens rättfärdighet genom Anden skulle uppfyllas i oss, som inte vandrar efter köttet utan efter Anden. Ty de som lever efter köttet tänker på det som hör köttet till, men de som lever efter Anden tänker på det som hör Anden till. Ty att vara köttligt sinnad är död, men att vara andligt sinnad är liv och frid."

3. Den Helige Andens födelse förkroppsligar tanken om "Kristus i er, härlighetens hopp" (Kolosserbrevet 1:27). Romarbrevet 8:9–10 anspelar på detta och säger: "Ni är inte i köttet, utan i Anden, om så är att Guds Ande bor i er. Om nu någon inte har Kristi Ande, är han inte hans. Och om Kristus är i er, är kroppen död på grund av synden, men Anden är liv på grund av rättfärdigheten." Denna Guds Helige Ande, eller, som Paulus dessutom kallar den, "Kristi Ande", måste vara "i" hans efterföljare. Kristus är inte bokstavligen i oss. Det är hans ande av födelse, hans inflytande, som är i vårt hjärta och som motiverar oss. 1 Johannes 2:27

4. Den Helige Andens fjärde verk beskrivs i Romarbrevet 8:11, där det står: "Om Anden från den som uppväckte Jesus från de döda bor i er, så skall han som uppväckte Kristus från de döda också göra era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er." Den Helige Ande "gör levande" – den ger liv. Den ger en möjlighet att tjäna Gud, att förstå hans sanning, att vara ett godtagbart offer, och kommer så småningom att ge "livets krona" till dem som är trogna ända till döden. Uppenbarelseboken 2:10

5. Den Helige Andens verkan på våra sinnen hjälper oss att döda, eller lägga till döds, vårt fallna köttets gärningar. Romarbrevet 8:13 säger: "Om ni lever efter köttet, kommer ni att dö, men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar, kommer ni att leva."

6. Ett annat verk av den Helige Ande beskrivs i Romarbrevet 8:14: "Alla som leds av Guds Ande är Guds söner." Den Helige Ande leder och styr den kristne. Detta kan ses som Guds försynsfulla omsorg över sina efterföljare. Hans Helige Ande förverkligar

denna omsorg genom att vara med sina efterföljare längs varje steg på den smala vägen. Hymnförfattaren har skrivit: "Jag går hellre i mörkret med Gud än ensam i ljuset." Guds folk kan säga detta eftersom det är den Helige Ande – hans försynsfulla inflytande och kraft – som leder och styr deras liv.

7. Den Helige Andens födelse är en försäkran om sonskap. Romarbrevet 8:15 säger: "Ni har inte fått en ande som gör er till slavar igen, så att ni måste leva i fruktan, utan ni har fått en ande som gör er till söner, och genom den ropar vi: Abba, Fader." Vilken försäkran Anden ger Kristi efterföljare om att de är Guds barn!

8. I Romarbrevet 8:16 står det: "Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn." Detta är ett påstående om att vår ande, vårt hjärta, våra motiv, som vi har överlämnat till Herren i helgelse, så att säga är på samma "våglängd" som Gud – det vill säga, de "vittnar" tillsammans med den Helige Ande. När dessa vittnar tillsammans är det en förklaring om att vi har samma mål som Gud, genom den Helige Ande, har för oss.

9. Den Helige Ande hindrar oss inte från att dela de prövningar och det "suckande" som hör det nuvarande livet till, så länge vi lever i köttet. Det är sant att Guds kraft kan åstadkomma vad som helst, och han skulle kanske kunna använda sin Helige Ande för att förhindra att vi genomgår köttets prövningar och suckande. Detta är dock inte en åtgärd som ligger i vårt bästa intresse. Denna aspekt av den Helige Ande framgår av Romarbrevet 8:23: "Vi själva, som har Andens förstlingsfrukter, suckar i

vårt inre medan vi ivrigt väntar på vår adoption till sonskap, vår kropps förlösning.”

10. Romarbrevet 8:26–27 säger: ”Anden hjälper också vår svaghet; ty vi vet inte vad vi bör be om, såsom vi borde, men Anden själv förmedlar våra böner med suckar som inte kan uttryckas i ord. Och den som prövar hjärtan vet vad Andens sinne [grekiska: benägenhet] är, eftersom [den] förmedlar böner för de heliga enligt Guds vilja.” Den Helige Ande, som vittnar tillsammans med vår ande, hjälper oss i de stunder då vi har svårt att be till Fadern som vi skulle vilja, eller inte vet vad vi ska be om. Som versen säger, förmedlar Anden ”enligt Guds vilja”.

Fyllda av Anden

Aposteln Paulus varnar oss för att ”släcka” Anden – att medvetet avsäga oss den nya människans livgivande kraft. (1 Tessalonikerbrevet 5:19). Vi måste vara på vår vakt mot även den minsta egenvilja i detta avseende. ”Bedröva inte Guds helige Ande”, säger Paulus i Efesierbrevet 4:30. Låt oss istället sträva efter att uppnå största möjliga mått av Guds inflytande och kraft – att ”bli fyllda av Anden” (Efesierbrevet 5:18). Genom att vara trogna ”till och med döden” kan vi således verkligen uppskatta betydelsen av pingsten och de välsignelser den medför för kristna som har ägnat sina liv åt att följa i Jesu fotspår av uppoffring, lidande och tjänst för den himmelske Fadern.

Lektion för den 7 juni

Debora och Barak

Nyckelverser: "Debora, en profetissa, Lapidots hustru, dömde Israel vid den tiden. Hon bodde under Deboras palmträd mellan Rama och Betel på Efraims berg, och Israels barn kom till henne för att få dom."

Domarboken 4:4,5

Utvalda bibelställen:

Domarboken 4:1-24; 5:1-3

Efter att ha åtnjutit en åttioårig period av fred och välsignelse drabbades Israel av förföljelse från kanaaniterna under kung Jabin och hans befälhavare Sisera på grund av sin trolöshet. Men genom Guds försyn upphöjdes en gudfruktig kvinna till en ledande ställning. Hon var Debora, en profetissa och domare i Israel.

Man sökte Deboras råd när hon satt "under palmträdet", som det står i våra nyckelverser. Hon var en kvinna med enorm visdom, integritet och mod. Efter att ha tagit ställning till Israels bedrövliga tillstånd sökte Debora upp krigaren Barak. Hon sade till honom: "Har inte Herren, Israels Gud, befallt och sagt: Gå och dra upp till Taborberget och ta med dig tiotusen man av Naftalis och Sebulons barn? Och jag skall dra till dig ... Sisera, befälhavaren för Jabins armé, med hans vagnar och hans skara; och jag skall överlämna honom i din hand." Domarboken 4:6,7

Barak hade hört detta budskap förut men hade underlåtit att göra något åt det. Nu, med Deboras uppmuntran, var det dags att agera. Barak tvekade fortfarande, trots att Herrens ord borde ha varit tillräckligt för att stimulera hans tro och stärka hans ledarskap. Han sade till Debora: "Om du vill gå med mig, då går jag; men om du inte vill gå med mig, då går jag inte." (Domarboken 4:8). Baraks tvekan visade på en svaghet i hans tro. Debora förklarade att hon skulle följa med Barak, men att den resulterande segern och äran inte helt skulle tillfalla honom. Hon sade: "Jag skall visserligen följa med dig, men den färd du företar kommer inte att bli till din ära, ty Herren skall överlämna Sisera i en kvinnas hand." Domarboken 4:9

Striden mot Sisera, hans armé och niohundra stridsvagnar blev en fullständig förlust. Gud överlämnade dem i Baraks händer precis som han hade lovat. Sisera övergav sin stridsvagn och försökte fly till fots. Herren såg till att en annan modig kvinna från Israel väntade på honom. Jael, Heber's hustru, bjöd in Sisera, nu en flykting, att söka skydd i sitt tält. Hon gav honom mjölk att dricka och täckte sedan över honom. Domarboken 4:13-19 Trött efter striden föll Sisera i en djup sömn. Jael grep beslutsamt en tältpinne i ena handen och en hammare i den andra. Hon gick in i tältet där Israels fiende och förtryckare sov och drev pinnen genom hans tinning och ner i marken. (Domarboken 4:21,22). Israels seger var nu fullbordad, och precis som Debora hade profeterat föll Sisera för "en kvinnas hand".

Debora och Barak ger oss viktiga lärdomar ur två olika perspektiv. När Gud ger oss ett bud ska vi vara

snabba att lyda. Debora var en trogen och fast besluten kvinn , som ville göra Guds vilja. Hon fick en stor välsignelse och blev ett exempel på tro i Guds ord. Baraks erfarenhet lär oss att Gud kan ge oss segern, även när vår tro är svag. ”Tack vare Gud, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.” 1 Korintierbrevet 15:57

Internationella bibelstudier

Lektion för den 14 juni

Hannas bön besvarades

Nyckelvers: "När tiden var inne, efter att Hanna blivit gravid, födde hon en son och gav honom namnet Samuel, och sade: 'Jag har bett Herren om honom.

1 Samuelsboken 1:20

Utvalda bibelställen:

1 Samuelsboken 1:1-28; 2:1-11

Innan Israel hade kungar fanns det en man vid namn Elkana som hade två hustrur, Penina och Hanna. Penina hade barn, medan Hanna inte hade några. Varje år tog Elkana med sig sin familj till Silo för att tillbe och offra till Herren, och han gav en del av offret till varje familjemedlem. Elkana gav Hanna en dubbel portion på grund av sin stora kärlek till henne.

Penina hånade dock Hanna för att hon inte hade några barn, och denna grymhet fortsatte år efter år, vilket fick Hanna att gråta och vägra att äta. Till slut, ett år, bad Hanna tyst till Gud och avlade ett löfte: "Allsmäktige Herre, om du bara vill se till din tjänares elände och minnas mig, och inte glömma din tjänare utan ge henne en son, då ska jag ge honom till Herren för alla hans livsdagar, och ingen rakkniv ska någonsin användas på hans huvud." 1 Samuelsboken 1:1-11

Gud hörde Hannas bön. Året därpå födde hon en son och gav honom namnet Samuel. (1 Samuelsboken 1:19,20). Det löfte hon hade avlagt

inför Gud, att inte låta en rakkniv komma vid hennes sons huvud, var nasirens löfte. Detta var "ett särskilt löfte, ett löfte om avskiljelse till Herren". Som en del av detta löfte fick man, förutom att inte klippa håret, inte dricka vin eller äta något från vinrankan. Den som avlade detta löfte fick inte ha någon kontakt med döda kroppar, inte heller med nära familjemedlemmar. (4 Mosebok 6:1-21). Under hela den tid en person avlade nasirislöftet var den personen "helig för HERREN". 4 Mosebok 6:8

Namnet Hanna betyder "gunst" eller "nåd". Herrens efterföljare får höra: "Av nåd är ni frälsta genom tro, och det inte av er själva: det är Guds gåva. Inte av gärningar, så att ingen människa kan berömma sig." (Efesierbrevet 2:8,9). Hanna levde ett liv i bön. Hon bad när hon var bekymrad. Hon bad också när hon var tacksam, till exempel när hon överlämnade sitt barn Samuel till översteprästen Eli. 1 Samuelsboken 2:1-11

Paulus uppmanar: "Oroa er inte för något, utan framför era önskemål till Gud i allt genom bön och åkallan, med tacksägelse. Och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus." (Filipperbrevet 4:6,7). Vi ska helt och hållet sätta vårt hopp och vår tillit till Gud, ha en glädjefylld ande och be ständigt, och be i enlighet med hans löften. På så sätt kommer vi att ha Guds frid och kunna "tacka i alla omständigheter", oavsett vad hans försyn tillåter. 1 Tessalonikerbrevet 5:16-18

Hanna gjorde ett stort offer till Gud. Hon vigde sin son Samuel till att leva som nasiré, i fullständig hängivenhet till Herren alla sina livsdagar. Idag har också helgade efterföljare av Kristus avlagt ett

livslångt löfte om fullständig helgelse till Gud, vilket innefattar avskiljelse från de "döda ting" som finns i denna nuvarande onda värld. Dessa "kläder sig i Kristus" istället och utvecklar den Helige Andens frukter och nådegåvor. Galaterbrevet 3:27; Efesierbrevet 4:24; Kolosserbrevet 3:10-17

Internationella bibelstudier

Lektion för den 21 juni

Jonas och David – trogna vänner

Nyckelvers: ”Och Jonathan sade till David: Gå i frid, ty vi har båda svurit i HERRENS namn och sagt: HERREN må stå mellan mig och dig och mellan mitt släkte och ditt släkte för evigt. Och han reste sig och gick, och Jonathan gick in i staden.”

1 Samuelsboken 20:42

Utvalda bibelställen:

1 Samuelsboken 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

Efter att ha styrts av domare i flera århundraden önskade Israel en kung så att det kunde bli som alla andra nationer omkring dem. Gud hade sagt till Mose att denna dag skulle komma och fastställt kraven på en sådan kung. (5 Mosebok 17:14-20). Samuel var en nyckelperson i upprättandet av ett kungarike under Saul. Det var Samuel som senare sade till Saul att hans kungarike skulle tas ifrån honom på grund av hans olydnad mot Gud, och att han skulle efterträdas av en man efter Guds eget hjärta. (1 Samuelsboken 13:13,14). Det var också Samuel som smorde David, när Gud befallde honom: ”Stå upp och smörj honom, ty detta är den rätte.” 1 Samuelsboken 16:12,13

Som en följd av denna smörjelse kom Herrens Ande med kraft över David, samtidigt som den lämnade Saul. När kungens tjänare märkte hans

melankoliska tillstånd skickade de efter David för att han skulle spela på sin lyra och med sin musik lindra den plågade ledarens lidande. Saul kom att uppskatta Davids tjänst och gjorde honom till sin vapendragare. 1 Samuelsboken 16:14–23

Ett betydelsefullt resultat av dessa händelser var reaktionen hos Sauls son, Jonatan, på den stora tjänst som David gjorde för hans far och för Israels folk. "Jonatan var förenad med Davids själ, och Jonatan älskade honom som sin egen själ. ... Då slöt Jonatan och David ett förbund, eftersom han älskade honom som sin egen själ." (1 Sam. 18:1, 3). Således ser vi hur en vänskap växer fram som grundades på en ömsesidig kärlek till Guds tjänst, vilket också framgår av orden i vårt nyckelvers.

Denna vänskap skulle snart sättas på prov. Efter att David besegrat filistéernas armé utropade folket: "Saul har dräpt tusentals, och David tiotusentals." (1 Sam. 18:7) Saul blev rasande och tänkte smida en komplott mot David. Men när David vann strid efter strid mot Israels fiender bestämde sig Saul för ett mer direkt sätt att bli av med honom. Han beordrade sin son Jonatan och sina tjänare att döda David. 1 Sam. 19:1

Jonatan älskade sin far och skulle som den äldste av fyra söner bli Israels nästa kung. Hans högsta lojalitet gällde dock Israels Gud. Som det står i 1 Samuelsboken 19:4 sa Jonatan till Saul att han begick en stor synd genom att smida ränker mot livet på en man som hade gjort ovärderliga tjänster för sitt land och vars lojalitet hade varit genomgående stadig och hängiven. Jonatans ord hade en positiv inverkan på hans fars impulsiva sinne. Saul band sig genom en ed att avstå från sitt fientliga uppsåt (1

Sam. 19:6–7). Genom Jonatans ingripande uppnåddes således en tillfällig försoning, och David återvände till tjänst hos kungen och Israels folk.

I de ovanstående händelserna finner vi en ovärderlig läxa i att lägga en grund av kärlek till våra bröder. "Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner." Johannes 15:13

Lektion för 28 juni

Amos, en modig profet

**Nyckelvers: "Och Herren tog mig när jag vaktade hjorden, och Herren sade till mig: Gå och profetera för mitt folk Israel."
Amos 7:15**

**Utvalda bibelställen:
Amos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15**

Amos var född i Tekoa, som låg ungefär sex mil söder om Betlehem. Uppenbarligen reste han dock norrut till det tio stammarnas rike och utförde där större delen av sin tjänst. Amos förutsade de fruktansvärda katastrofer som skulle drabba Israel på grund av dess synd, och han utsattes för förföljelse på grund av sin trofasthet. Amos 2:6-16; 7:10-17

Genom Amos sade Herren till Israel: "Bland alla släkter på jorden har jag bara känt er; därför skall jag straffa er för alla era missgärningar." Sedan ställs frågan: "Kan två gå tillsammans, om de inte har kommit överens om det?" (Amos 3:2,3). Poängen här är att eftersom Herren uteslutande hade gjort Israel till sitt folk, förväntade han sig odelad lojalitet från dem. Om de inte ville tillbe och tjäna honom på detta sätt, skulle de straffas hårt.

I verserna 11–15 i det nionde och sista kapitlet i Amos förutsäger Gud genom profeten Israels återupprättelse och återuppbyggnaden av "Davids

fallna tabernakel". I Apostlagärningarna 15:13–18 citeras denna profetia av aposteln Jakob, till vilken han lägger till: "Gud känner till alla sina verk från världens begynnelse." Gud har en bestämd tid för varje del av sin plan. Hela skapelsen står under hans ansvar, och alla hans avsikter för Israel och alla nationer skall fullbordas. Jesaja 55:11

Herrens folk idag, liksom Amos, ska inte låta sig avskräckas till tystnad, utan ska tala sanningen i kärlek, särskilt hoppet om rättfärdighetens och fredens rike. Slutsatsen i Amos profetia, liksom Jakobs hänvisning till den, kommer att fullbordas med upprättandet av Guds rike under Kristi regering, när "de kvarvarande människorna" kommer att ges möjlighet att åkalla Herren och bli välsignade. Apostlagärningarna 15:16, 17

Om denna utlovade tid som snart ska komma läser vi följande ord: "De ska inte längre undervisa sin nästa eller säga till varandra: 'Lär känna Herren', ty de ska alla känna mig, från den minste till den störste. Ty jag ska förlåta deras missgärningar och inte längre minnas deras synder." (Hebreerbrevet 8:11,12). Dessa löften kommer först att gälla Israel och sedan spridas till alla nationer. Hela mänskligheten kommer att få hjälp av Kristus och hans förhärligade församling, tillsammans det "kungliga prästerskapet". (1 Petrus 2:9). Vid denna tid kommer också "jorden att vara full av kunskap om Herren". Vi har också försäkran om att kunskapen om Gud kommer att göras så tydlig att "de främlingar som vandrar där, även om de är dårar, inte kommer att vila sig". Jesaja 11:9; 35:8

Vilken härlig framtid ligger framför oss, för vilken vi alltid ska vara tacksamma, och som blev möjlig

genom att vår himmelske Fader gav sin älskade Son. (Johannes 3:16; Romarbrevet 6:23). Tänk ett ögonblick på hur vår värld kommer att se ut utan synd, dödande, hat eller "krig och rykten om krig". (Matteus 24:6–7). Amos behövde mod för att tala om Israels brist på trofasthet. Ändå hade han också glädje, det kan vi vara säkra på, över det framtida hoppet för både Israel och hela mänskligheten.

Löftet bekräftas

”Abram föll på sitt ansikte, och Gud talade med honom och sade: Se, jag sluter ett förbund med dig, och du skall bli fader till många folk. Du skall inte längre heta Abram, utan ditt namn skall vara Abraham, ty jag har gjort dig till fader till många folk.”
1 Mosebok 17:3-5

Berättelsen i Första Moseboken är av stor betydelse för den som uppriktigt studerar Bibeln. I dess sidor läggs grunden till Guds plan för människans frälsning och den slutliga välsignelsen för alla släkter på jorden. Därför gör vi klokt i att noggrant granska dess berättelse och dess överensstämmelse med hela den bibliska berättelsen. I vårt nuvarande övervägande kommer vi att fokusera på Första Moseboken, kapitel sexton, sjutton och arton.

När vi i dessa tre kapitel studerar Guds handlande med Abram, senare kallad Abraham, är det viktigt att ha i åtanke det gudomliga löftet om ett ”säd”. Abram skulle få en avkomma, ett säd, som skulle inta en viktig plats i Guds plan. När detta löfte först gavs till patriarken var hans hustru Sarai, senare kallad Sara, barnlös. Trots detta trodde de båda på Guds löfte och väntade tålmodigt på att ett barn skulle födas. Men inget barn kom. 1 Mosebok 16:1

Det var en lång väntan. Till att börja med var det den tid som förflöt från det att löftet gavs till Abrams far Teras död, strax innan de kom in i Kanaans land. Nu hade ytterligare tio år gått, och fortfarande hade

inget barn kommit. Sarai var inte bara ofruktbar, utan också högt uppe i åren, och hennes tro på att hon skulle bli mor till det utlovade avkommet började svikta. Tydligen trodde hon fortfarande på Guds plan angående ett avkomma, men började undra om det var hans vilja att hon skulle bli modern.

Medan hon funderade på detta och önskade att samarbeta med Herren, om möjligt, föreslog hon Abram att Hagar, hennes tjänarinna, skulle bli mor till ett barn åt honom. Enligt dagens kristna normer skulle detta kunna betraktas som ett oetiskt förfarande, men uppenbarligen ansågs det inte vara olämpligt på den tiden. I vilket fall som helst blev varken Sarai eller Abram tillrättavisade av Herren för detta, även om han inte erkände barnet från denna förening som det utlovade avkomman. 1 Mosebok 16:2,3

Ur ett naturligt perspektiv visade sig dock Sarai förslag inte vara en tillfredsställande lösning på problemet. Helt oväntat för Sarai började Hagar, så snart hon fick veta att hon skulle föda ett barn, att förakta sin husmor. På den tiden var förmågan att få barn mycket högt skattad, och uppenbarligen började Hagar känna att hon var Sarai överlägsen, och hon agerade därefter. 1 Mosebok 16:4

Sarai rapporterade situationen till Abram och utropade: "Mitt fel faller på dig", och försökte därmed lägga skulden för denna vändning på Abram. (1 Mosebok 16:5). Det är mycket möjligt att Sarai först förväntade sig att om Hagar skulle få ett barn, skulle hon på något sätt bli dess fostermor, och att Hagar skulle träda åt sidan och inte göra anspråk på moderskapets rättigheter. Nu insåg dock Sarai utifrån Hagars attityd att det inte fanns något hopp

om en sådan ordning, så hon insåg att det hade varit oklokt att föreslå denna metod för att skaffa en avkomma åt Abram.

Abram insåg också att saker och ting inte gick som de hade hoppats, så av lojalitet mot Sarai lät han henne göra med Hagar vad hon tyckte var bäst. Enligt 1 Mosebok 16:6 behandlade Sarai Hagar hårt, troligen genom att öka hennes plikter och uppgifter. Vissa historiska forskare hävdar att det enligt de lagar som gällde vid den tiden skulle ha varit olagligt att sälja Hagar och på så sätt bli av med henne. Kanske var det därför hennes bördor ökades, i hopp om att hon skulle lämna hushållet och rymma, vilket var precis vad hon gjorde.

Gud ingriper

Vid detta tillfälle ingrep Herren i saken. Hans ängel, eller budbärare, fann Hagar ”vid källan på vägen till Shur”. Shur var namnet på den stora befästa muren som skilde Egypten från Kanaan. Uppenbarligen försökte Hagar ta sig tillbaka till sitt eget folk i Egypten, men Herren ingrep och genom sin ängel beordrade han henne att återvända och underkasta sig sin husmor. 1 Mosebok 16:7-9

Då yttrade ängeln en anmärkningsvärd profetia. ”HERRENS ängel sade till henne: Jag skall göra ditt släkte så talrikt att det inte går att räkna. ... Se, du är havande och skall föda en son, och du skall kalla honom Ismael, ty HERREN har hört din nöd.” (1 Mosebok 16:10, 11) Historiker verkar vara ganska överens om att en stor del av befolkningen i de arabiska länderna i Mellanöstern är Ishmaels ättlingar.

Hagar blev djupt imponerad av Herrens ängels besök. Brunnen där ängeln fann henne hette Beer-Lahai-Roi, vilket på hebreiska betyder "Den Levandes brunn som ser mig". Hagar tycktes inse att Herren hade vakat över henne, och att även om hon hade flytt från Abram och Sarai, hade hon inte kunnat fly från Abrams Gud. Hon återvände till sin husmor, och i sinom tid föddes Ismael. 1 Mosebok 16:13–16

Det fanns också en lärdom i denna upplevelse för Sarai, och faktiskt för alla som strävar efter att tjäna Herren. Det är lärdomen att ingenting uppnås genom att försöka fly från våra prövningar eller tvinga bort dem från oss. Sarai brist på tro hade fört en svår prövning in i hennes liv, och hon tänkte bli av med den genom att tvinga Hagar att fly. Men Herren förde erfarenheten tillbaka till henne. Förmodligen mjukade erfarenheten också upp Hagars inställning. I alla fall visar den bibliska berättelsen att de två kvinnorna levde tillsammans i 15–17 år efter detta.

Guds förbund bekräftas

Tretton år hade nu gått, och i 1 Mosebok 17:1 läser vi: "När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig Herren för Abram och sade till honom: Jag är den Allsmäktige Guden; vandra inför mig och var fullkomlig." Guds uttalande om att Abram skulle vara "fullkomlig" skulle mer korrekt översättas med "fullständig eller rättfärdig". Abram tillhörde den fallna och döende mänskligheten, och fullkomlighet i uppförandet var helt bortom hans förmåga. Ändå kunde han vara rättfärdig inför Herren. Detta är möjligt för hela Guds folk, och ingenting mindre än detta är acceptabelt för Herren.

I 1 Mosebok 17:2–8 upprepade Gud för Abram det förbund han tidigare hade ingått och utvidgade vissa av dess delar. I enlighet med den betydelse som namn tillmäts i samband med den gudomliga ordningens utveckling ändrade Herren namnet Abram, som betyder "upphöjd fader", till Abraham, som betyder "fader till en mängd". Det ursprungliga förbundet garanterade välsignelser till alla nationer genom det utlovade sädet, men i dessa verser förstärker Herren den tanken genom att lova att Abraham skulle bli "en fader till många nationer" som därmed skulle bli välsignade. Termen fader betyder livgivare, och detta var Guds sätt att förklara att den välsignelse som nationerna skulle få genom Abrahams säd skulle vara livets välsignelse.

Aposteln Paulus citerar detta löfte och påpekar att alla som utövar "Abrahams tro" på de löften som Gud gav honom därmed kvalificerar sig för att vara hans "säd" (Romarbrevet 4:16-18). En del av denna säd kommer att vara jordisk och en del himmelsk, men den viktiga sanningen som Paulus betonar är att man inte behöver vara en biologisk ättling till Abraham för att vara en del av hans säd.

"Kungar skall komma från dig", lovade Gud Abraham (1 Mosebok 17:6). Århundraden senare kom Israels kungar genom Abrahams släktlinje. Den huvudsakliga uppfyllelsen av detta löfte är dock kopplad till Abrahams andliga säd – Jesus som huvudet och kyrkan, hans kropp (; Galaterbrevet 3:16, 27–29; Kolosserbrevet 1:18). Jesus kommer att vara kungarnas Kung, och hans kyrka kommer att regera med honom som kungar i tusen år. Uppenbarelseboken 5:10; 20:6

I 1 Mosebok 17:8 står det att även om Abraham bodde i Kanaan vid denna tid, var han en "främling" eller gäst i landet. Abraham dog utan att ha tagit landet i besittning som Gud hade lovat honom; inte heller Isak eller Jakob tog landet i besittning. (Hebreerbrevet 11:8-10,13). Abrahams jordiska avkomma kommer dock att ta landet i besittning när de återuppväcks vid uppståndelsen. Det är av största vikt att vi håller Guds eviga perspektiv i åtanke när vi studerar hans Ord, så att vi inte hamnar i förvirring och villfarelse i våra försök att avgöra hur vissa av hans löften uppfylls.

Omskärelsen – ett tecken på Guds förbund

I 1 Mosebok 17:10-14 gavs Guds instruktioner till Abraham angående omskärelsen som ett "tecken på förbundet" mellan dem. Paulus talar om omskärelsen som ett "tecken" på den tro som Abraham redan hade visat gentemot Gud och hans löften, och för alla dem som vandrar i samma tro. Romarbrevet 4:11,12

I Nya testamentet används omskärelsen som en symbol för ett uppriktigt hjärta och renhet i avsikten. Det är i stort sett samma tanke som ligger i Herrens uppmaning till Abraham att han skulle vara "uppriktig". Även om Abrahams andliga avkomma inte uppmanas att utföra den bokstavliga omskärelsesriten, uppmanas de att omskära sina hjärtan och att avlägga sig all köttslig orenhet. Paulus skrev: "Omskärelsen är den som sker i hjärtat, i anden och en , inte en bokstavlig omskärelse; vars beröm inte kommer från människor, utan från Gud." "Ni är omskurda med en omskärelse som inte är gjord av händer, genom att ni har avlagt köttets synders kropp genom Kristi

omskärelse.” Romarbrevet 2:29; Kolosserbrevet 2:11

Det är lämpligt att tecknet på det allomfattande Abrahamsförbundet är omskärelsen. När vi tar hänsyn till Nya testamentets förklaring av vad omskärelsen betyder, innebär det att ingen kommer att ta emot de välsignelser som utlovats enligt Abrahamsförbundet utom på grundval av renhet i hjärtat och motiv inför Herren och en bestående tro på hans löften och rättfärdigheten i hans lagar.

Sarai får ett nytt namn

Om vi återvänder till 1 Mosebok 17, avslöjar Herren i verserna 15 och 16 för Abraham att Sarais namn skulle ändras till Sara – vilket betyder ”adelsdam”, eftersom hon skulle bli kungars moder. Aposteln Paulus förklarar hur Sara betraktas av Herren som kungars moder och säger att det beror på att hon symboliserar det förbund genom vilket Abrahams andliga säd utvecklas. Således är Sara mor till samma kungar som Abraham är den symboliska fadern till. Dessa är de kungar som Paulus säger är ”löftets barn”, som ska regera i tusen år till välsignelse för alla släkter på jorden. Galaterbrevet 4:22-31

Isak lovades

Abraham hade stor tro på Guds löften, men det var inte en fullkomlig tro. Ibland vacklade den, och ett av dessa tillfällen beskrivs i 1 Mosebok 17:17-18. Trots Saras ofruktbarhet hade Abraham tro att tro, när Gud först gav honom löftet, att hon skulle föda honom en son, eftersom hon då var mycket yngre. Nu var hon dock, förutom sin ofruktbarhet, nittio år gammal. När Herren denna gång sade till honom att Sara skulle

föda en son, "föll Abraham på sitt ansikte och skrattade".

I sitt hjärta, antyder texten, tvivlade Abraham på att något sådant skulle kunna ske, och när han reste sig upp från marken bad han inför Herren: "O, må Ismael leva inför dig!" att bli det utlovade avkomman, verkar vara tanken bakom denna bön. Gud försäkrade Abraham att Ismael skulle leva och bli far till ett stort folk; men när det gällde det utlovade avkommet skulle Sara få ett barn, hans namn skulle vara Isak, och han skulle bli arvtagare till det utlovade förbundet. 1 Mosebok 17:18-21

Isak skulle födas "vid denna bestämda tid nästa år", säger vers 21. Här fanns en tidsprofetia av betydande vikt för Abraham. Han hade väntat många långa år på att Gud skulle uppfylla sitt löfte om ett avkomma, men under all den tiden hade inga tecken givits, förrän nu, om hur länge denna väntan skulle behöva fortsätta. Gud har på samma sätt provat de flesta av sitt folks tro genom denna väntan. Efter Jesu uppståndelse frågade lärjungarna honom: "Kommer du nu att återupprätta riket för Israel?" Jesus svarade: "Det tillkommer inte er att veta tider eller stunder, som Fadern har lagt i sin egen makt." Apostlagärningarna 1:6,7

Ofta när tiden närmar sig för att förväntade händelser ska inträffa, avslöjar Herren hemligheten för sina tjänare. Noa arbetade i många år med att bygga arken, förmodligen utan någon bestämd aning om när floden skulle komma, men till slut sade Herren: "Om sju dagar skall jag låta regnet strömma ner över jorden." (1 Mosebok 7:4). Så sade Herren nu till Abraham: "Vid denna bestämda tid nästa år." Med tanke på vad Abraham tänkte i sitt hjärta om hur

osannolikt det var att Sara skulle föda honom en son, gav Herren honom kanske denna bestämda information som ett sätt att stärka hans tro.

I de avslutande verserna i 1 Mosebok kapitel 17 står det att Abraham var snabb att lyda Herrens instruktioner angående omskärelsen, "förbundets tecken". "Samma dag", står det i berättelsen, lät han omskära alla män i sitt hushåll, inklusive sig själv och sin son Ismael. (1 Mosebok 17:23-27). Det finns många bevis i Skriften på att Herren uppskattar omedelbar lydnad. I Abrahams fall tyder hans snabbhet också på att hans tro på Guds löfte om Sara hade återställts och att han ville fullfölja varje detalj som gällde hans del i förbundet.

Gud uppenbarar sig för Abraham

Mamre var en amorit som tidigare hade anslutit sig till Abraham när denne räddade sin brorson Lot. (1 Mosebok 14:13). I 1 Mosebok 18:1 betyder uttrycket "Mamres slätter" uppenbarligen de slätter som tillhörde Mamre, eftersom Abraham endast var en främling i landet. Tydligt hade han dock vänskapliga relationer med många kanaaniter, såsom Mamre och andra.

"Herren uppenbarade sig" för Abraham, står det i texten, men senare visar sig denna uppenbarelse vara ett besök av "tre män" som tjänade som Herrens budbärare. (1 Mosebok 18:2). Detta uttryckssätt används ganska ofta i Bibeln när den talar om Herrens umgänge med människor. Ingen människa kunde se Gud och förbli vid liv. (2 Mosebok 33:20). Men när han sänder sina budbärare förväntar han sig att de som de besöker

ska behandla dem med värdighet och ta hänsyn till det budskap de förmedlar.

Dessa "tre män" som besökte Abraham var änglar – det vill säga andevarelser – som hade materialiserat sig för att kunna samtala fritt med patriarken. I Nya testamentet hänvisar aposteln Paulus till dem som sådana och nämner därmed Abrahams gästfrihet som ett exempel värt att efterfölja. "Glöm inte att visa gästfrihet mot främlingar, ty genom detta har vissa utan att veta om det tagit emot änglar." Hebreerbrevet 13:2

Abrahams gästfrihet

Man måste sätta sig in i Abrahams situation för att förstå hans starka önskan att få sina oväntade gäster att känna sig som hemma. Det var ju inte så att han bodde vid en livlig stadsgata där tusentals människor passerade varje dag. Istället bodde han på "slätterna", i ett tält. Det är fullt möjligt att det kunde gå flera dagar utan att en enda främling passerade hans tält. Här var det tre av dem, och de gav alla tecken på att de var män av betydande vikt.

Som Abraham såg det var detta en speciell händelse, och han ville göra så mycket som möjligt av den. Abraham var själv en viktig man i den delen av världen och var van vid att ge instruktioner när han ville få saker gjorda. Han gav Sarah instruktioner om att hjälpa till att förbereda en måltid för dessa exceptionella besökare. Detsamma gäller den unge mannen som han beordrade att stycka en ung kalv och förbereda den för en måltid. 1 Mosebok 18:6,7

Abraham visade en viss upphetsning över de tre människors besök, för berättelsen säger att han "sprang ut till hjorden" och själv valde ut en kalv som

han visste skulle vara mör att äta. Besök från Herren genom hans auktoriserade budbärare var inget nytt för Abraham. Medan aposteln Paulus förklarar att han "utan att veta om det tog emot änglar", är det mycket möjligt att han uppfattade dessa tre män som något mer än vad de avslöjade. I vilket fall som helst visade han sig vara en vänlig och gästfri värd, och Sara verkar ha samarbetat villigt med honom.

Budskapet till Sara

Abraham stod upp medan hans gäster åt och tog därmed på sig rollen som tjänare. (1 Mosebok 18:8). Medan de åt frågade de tre männen efter Sara. Även om Sara hade hjälpt till med matlagningen hade hon uppenbarligen hållit sig undan fram till detta ögonblick. Då sade besökarnas talesman till Abraham: "Jag kommer säkert tillbaka till dig vid denna tid nästa år, och din hustru Sara kommer att få en son." 1 Mosebok 18:10

Tältet låg uppenbarligen inte långt från där männen åt, för Sara hörde detta uttalande och "skrattade inom sig", eller, som vi skulle säga, "skrattade för sig själv". Ängeln visste dock att hon hade skrattat, och när han senare tog upp det förnekade Sara det, men ängeln sade: "Nej, du skrattade." 1 Mosebok 18:12–15

"Är något för svårt för Herren?" Detta är den praktiska lärdomen i berättelsen för oss. Detta är av stor betydelse när det gäller förverkligandet av Guds plan. Kanske var en anledning till att Herren tillät Abraham och Sara att bli så gamla innan Isak föddes just för att visa att det var han, inte de, som var ansvarig för uppfyllandet av alla sina löften.

Dagens kyrkliga värld, och under århundraden tillbaka, har felaktigt föreställt sig att framgången för Guds syften på jorden beror på människans ansträngningar. Vi bör alla vara glada över att så inte är fallet, och att hans plan att välsigna alla jordens släkter genom Abrahams säd med säkerhet kommer att fullbordas. Det är säkert, trots alla omständigheter som tycks tala emot det. Det är ett "hopp som vi har som en säker och fast förankring för själen". Hebreerbrevet 6:19

Gud prövar Abraham

Herren tar sina tjänare i förtroende i frågor som rör dem och dem som de är särskilt intresserade av. I stort sett bör Guds sanningens upplysta folk vara intresserade av hela mänskligheten. De bör ha Abrahams ande och visa entusiasm för Guds plan – planen att alla jordens släkter ska välsignas genom Abrahams säd.

Herren hade beslutat att förstöra Sodom på grund av stadens grova ogudaktighet. Men han utnyttjade tillfället för att pröva Abrahams intresse för stadens invånare, och särskilt hans omsorg om sina egna släktingar – Lot och hans familj, som bodde där. "Ska jag dölja min plan för Abraham?", frågade HERREN. "För Abraham kommer säkert att bli ett stort och mäktigt folk, och alla folk på jorden kommer att välsignas genom honom." 1 Mosebok 18:17,18

I detta avsnitt får vi ett intressant exempel på hur Gud tar hänsyn till sina tjänares begränsade förståelseförmåga för att de ska kunna förstå hans synvinkel. Om man omformulerar Guds uttalande till Abraham innebär det att han hade hört en rapport om att folket i Sodom och Gomorra var mycket

ogudaktigt, så han hade kommit ner för att undersöka saken. Om de var så ogudaktiga som rapporten angav, skulle han säkert förgöra dem. I själva verket behövde naturligtvis universums Skapare och himlens och jordens Gud inte besöka jorden personligen för att få den information han behövde. Detta var helt enkelt hans sätt att tala på Abrahams förståelsenivå.

Abraham förmedlar

Abraham insåg uppenbarligen att Herren hade i sinnet att eventuellt förstöra Sodom och Gomorra. Han bad Herren innerligt att rädda staden, särskilt om det visade sig finnas några rättfärdiga själar där. Abraham frågade först om staden skulle skonas om det fanns femtio rättfärdiga själar. När han fortsatte att sänka antalet är det möjligt att han hade Lot och hans familj i åtanke. 1 Mosebok 18:23-32

Herren visade både sitt tålmod med Abraham och sin vilja att visa barmhärtighet genom att gå med på hans bön även när han fortsatte att sänka antalet. Som det visade sig fanns det inte ens de tio rättfärdiga som krävdes, så städerna förstördes. 1 Mosebok 19:24,25

Detta väcker en viktig fråga med tanke på Guds löfte att välsigna alla nationer på jorden. Jesus antyder att inga ansträngningar gjordes för att få Sodom och Gomorra att omvända sig. Om så hade varit fallet, förklarade Jesus, skulle de ha blivit kvar och inte förstörts. (Matteus 11:23, 24). Viktigast av allt är dock att Jesus också förklarade att de under domedagen i Guds rike kommer att få en möjlighet att omvända sig, ändra sitt leverne och vinna liv. Vi ser alltså ett tydligt exempel på att de, tillsammans

med resten av världen, kommer att bli ihågkomna, i enlighet med det löfte som gavs till Abraham att genom hans säd ska alla jordens släkter välsignas. Hur vi ser fram emot den snart förestående uppfyllelsen av detta och alla Guds löften till hans mänskliga skapelse!